

Ann

Ons verhaal begint vorig jaar in september. We hielden een familiebijeenkomst in Staden. Wij, dat zijn de afstammelingen van Octaaf Verslyppe en Emilie Phlypo, onze grootouders. We kwamen met ruim honderd man samen op de boerderij van Octaaf. Voor die gelegenheid hadden we een boekje samengesteld over de geschiedenis van onze familie. Het is toen dat we ontdekten dat de vader van Octaaf Verslyppe, Joannes Verslyppe, onze overgrootvader, overleden is in Neuville-sous-Montreuil op 1 mei 1916. We merkten ook dat er van zijn echtgenote, Juliana Lokere, geen sterfdatum en sterfplaats bekend is.

Bij het begin van de eerste wereldoorlog vluchtten onze grootouders Octaaf en Emilie met hun eerste twee kinderen, Maurice en Remi naar Frankrijk. Dat moet op 18 of 19 oktober geweest zijn, zoals zo veel andere inwoners van Staden. Toen ze de Duitsers hoorden naderen, pakten ze hun hebben en houden bijeen en trokken waarschijnlijk zuidwaarts richting Westrozebeke. In het noorden woedde de slag om Diksmuide in alle hevigheid. En maar goed ook dat ze wegvluchtten : op 20 oktober werden in Staden 30 burgers lafhartig vermoord. Wie daarna nog wilde vluchten, moest richting binnenland aangezien het front ondertussen verschoven was tot voorbij Stadenberg.

Laten we het ons als volgt voorstellen : ze vertrokken met de steekkar. Wel een beetje raar als boer, maar misschien was het paard al opgeëist. Octaaf had zijn hoevedieren losgelaten. De twee kleine kinderen zaten samen met pepe Joannes (en moeder Emilie?) op de kar. Daarna kwam het gezin Octaaf Verslyppe terecht in Reninge. Daar verbleven ze toch een ruime tijd want Albert, de derde telg, werd daar op 23 september 1915 geboren. Lang zullen ze daarna niet meer gebleven zijn. Albertje reisde met zijn familie namelijk met de trein verder mee zuidwaarts. Daarvoor legden ze hem in een hoedendoos die gaatjes had in het deksel. Hij moet bijgevolg nog een prille baby geweest zijn. Toen kwamen ze terecht in de streek van de Loire. In 1917 werd Maria geboren en Anna in 1919, vlak voor de familie terugkeerde naar België.

Colette

Sedert enkele jaren gaan wij in de winter een week op vakantie op 20 kilometer hiervandaan. Montreuil klonk ons natuurlijk bekend in de oren. Het eerste wat we deden de laatste keer, was op zoek gaan naar de begraafplaats van mijn overgrootvader. In de straat van de kerk in Neuville-sous-Montreuil vroegen we daar aan

mensen naar 'La Cimetière d'antan'. Zij vertelden ons onmiddellijk dat het niet meer bestond en dat hij zeker moest gestorven zijn in l'Hôpital Belge aan La grippe Espagnol. Het kerkhof was verdwenen en alleen het kruis dat overgeplaatst werd naar de kerk herinnert er nog aan. Zo leerden we La Chartreuse kennen. We hadden nog nooit gehoord van een Belgisch ziekenhuis in Frankrijk.

Ann

Uit de reconstructie van de vlucht naar Frankrijk van onze grootouders en de plaats en het overlijden van Joannes Verslyppe maken we op dat Joannes niet ver mee gevlucht is. We weten niet hoe hij in l'Hôpital Belge terechtgekomen is en ook niet onder welke omstandigheden hij gestorven is. Over zijn vrouw weten we nog minder. We weten niet waar en wanneer ze gestorven is. Als dit voor de oorlog was, zouden we daarvan in Staden sporen moeten vinden, maar dat is niet zo. Als ze mee was op de vlucht, waarom vinden we haar naam dan niet terug in de ellenlange lijst van vluchtelingen die hier werden opgevangen. Of is zij verder meegetrokken met haar zoon Octaaf? Om dan ergens aan de Loire te overlijden? Zoals je hoort : wij hebben nog werk voor de boeg.

Colette

Voor de liefhebbers onder ons, misschien nog het volgende. Wij zijn rechtstreekse afstammelingen van de Boskanters! In de jaren 1600 vestigde zich een groep mensen aan de rand van het bos van Houthulst. Ze danken hun naam – de boskanters – aan hun manier van werken: hout kappen aan de rand van het bos om bezems te maken en daarmee te leuren. Het bos beschouwden ze als hun eigendom en ze gingen op hun eigen wijze om met alle wetten en regels. Ze werden berucht als dieven en inbrekers. Gelukkig is het later nog goed gekomen met ons.

Ann

Ondertussen hebben we al veel gelezen - met dank aan internet - over La Chartreuse, het Belgische ziekenhuis en de vergeten begraafplaats. Vele mensen die hier begraven liggen, waren vluchtelingen. Hun kinderen zijn onze ouders . Bijgevolg : wij zijn kinderen van vluchtelingen.

Niet ver hier vandaan wonen duizenden mensen die vluchten voor oorlogen en geweld. Ouders en kinderen. Kinderen van vluchtelingen, net zoals wij.

Colette

Door de samenwerking van het Westhoekoverleg, de gemeente Neuville-sous-Montreuil en de Stichting La Chartreuse krijgt deze plaats een naam en een gezicht. We hebben onze overgrootvader een klein beetje terug gevonden.

Wij, de achterkleinkinderen, willen iedereen uit de grond van ons hart danken die deze herdenking mogelijk heeft gemaakt. Een eindpunt dat een nieuw begin wordt.

Neuville-sous-Montreuil

zaterdag 24.09.2016